

SLOVO

ČAD PRESS Praha

zvláštní číslo - vánoce 80

modifikace "M"

Všem přátelům a spolupracovníkům

jako dárek pod stromček

redakce CAD PRESS Praha

a

redakce " H "

I.

přítelova kůže na pianu - to Dylan
naše vede do
hor, nebo odcházíme obrovským tichem
přítel
přítelů osvobození od toho, kerouagiv
krob je v lowella. Medels -
tuhle zpívá nad jeho kostem. Onas jano
příteli v Americe
vystoupili jano na stělu z Plymouth
a objevili jano kralovství.
31. 10. 1979

II.

vzdej se, vzdej se svých hor, vzdej se toho
vzdej se, vzdej se hudby, lochy se vzdej
vzdej se, vzdej se nenávisti, ona bude
se vzdej
vzdej se, vzdej se svého národa, polci nohu
na kámen
vzdej se všeho, což vytvořil, svého života
se vzdej
vzdej se, vzdej se svých kouzelných
prosen, vzdej se jím čistých
vzdej se své práce, dokonale, vzdej se
své druhé koudrozi
vzdej se, vzdej se ženy, vzdej se
svých správných představ
Jo vzdej se svých představ, vzdej se
světla.
1. 11. 1979

III.

Oslava východu slunce na cestě Rolling
Thunder 5. prosince 1979 /verše improvizované
na hudbu polské polsky australských do-
porodců - na život medicínauna Rol-
ling Thunder povas/
Když byla potřeba kůže, kůže začala
Když byl potřeba otřes, objevil se učitel
Když byli potřeba studenti, zazvonily
telefony
Když byla potřeba kůže, roztočila se kola
Když bylo potřeba slate, objevil se
slate
Když byl potřeba směr, objevilo se drvo
Když byl potřeba oceán, voda začala
vládnout
Když byl potřeba brch, brch se stihl
s oceánem
Když bylo potřeba slunce, slunce vyšlo
na východě
Když byli potřeba lidé, lidé přišli
Když byla potřeba společnost, objevil se

IV.

hrdinské ostřel

11. 11. 1975

V.

sněhové slus

stálo nespací Ameriku dlouhých kokainu

tín, to s prázdných pohledů lidé

krápní v dešti

kdysi ti sněží v nose, nachlíváš si mozek

11. 11. 1975

VI.

v povolení sněží můj hlas vyrostl

do nebe

byl valící se hrom přelétl nad tísí

hromem

s oblaky plnající na věn, do vytvořil

šlyby jsou celá města zpívat -- láva!

Tato země byla vytvořena pro tebe

a pro mě.

11. 11. 1975

VII.

Místní zvon

/s Anna Salomon/

v jedenáct hodin v noci se žene autobus

obřílivá New Yorkem

libaný s neurčitou slonou a figuralným

vedopádů

avatyř pro Iroky. Byli jsme capeli

a do naší hudby nestoupal žádný hrom.

11. 11. 1975

VIII.

žestí národních v rezervaci Tuscarora

/oprava tradičního ženového poděkování

za potravu/

děkujeme za tuto jídlo -- zvěřinu

a indianskou polévku s kachnicí

je všechna práce vesice lidí

pleceme strážník jiného způsobu života

a slibujeme ho proměnit v přátelství

píseň a tanec

Pro všech deset sněží na východ.

11. 11. 1975

12.

Sním pečeť
duše mrznou
Nyní se zblíží
klid v noci
Alkohol
pohlazení přání
o, otraci
který dytka
po časoch vstupu
slabý
poněkud
vostaný pohled --
zpívám
valící se
drom
do! do!
dne
šilongví
v taci
je přítelivost
určivý cytel
kur trvá
do. do.
Potřebuji radku
hrajnost rukou
pohodlné zdraví
Připraven
Medi -
tace
trpělivost
šlechetnost oči
klid a jasnost
jako kroky spáse spásy n
náročí

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1

a ty člověče právě dnes
utíkáš zpátky
tam
odkud jsi přišel
a v hlavě ti zní
ta stará melodie z nového orleanu
ta kterou si tady
tak dlouho hlásil

Sejdno u okna v desátém patře paneláku a popijeme pivo a hořčák a francouzku a všechno co nám přijde do ruky, všechno co se dá pít, pliveme a ohrneme a uvolněnými ústy pokládáme na společnost s ručením omezeným pokojně chodící sam a tam /z práce do práce/ zvrací se na chodě - klečou po svratcích a pozpátku sblíží do pokoje, kde přítel právě znásilňuje její sestru - křičíme na sebe "ty darebáku, ty zvině, lumpo" a odcházíme spokojeni sami sebou zanechávající sestru ložat v té nepředstavitelné poloze - snub přicházející je ke své vlastní smůle utrazen ze schodů smou a nyní rozjařenými přáteli "ha há tolik elasti" řvou sborem a lentáme ještě teplý mazek vytékající na zhrusu nové linoleum a už jsme na ulici - ta banda řvoucích zvířat - močíme na nároží aby- chom potom vymačkali náš rajón a pak pobíháme mezi obludnými tranvajemi které jak řvoucí ještěři se nás pokoušejí dostat tam kam bychom neměli a dělají řev a blavou prorokují tu silnou zed dělící nás od kriminálu - všichni muklové jsou lámoři - a snova von nyní už silnější proti zbytku dříve přihlížejícího a tak tupě nečinného davu - největší krivák je nejlepši přítel stojící na ná- městí s rozorutým poklopcem - "a do prdele a teď my česka je náš den kurník je náš" a na toho náhoře se můžeme tak akorát vykašlat - sochy buditelů zase hrozná žízň vypí to do dne a unavení uléháme na lavičky v parku - když po- slední zavírá oči dav dosud poschovávaný se sblíží tučná ženy pánve do nás - poslední výřek - dav spokojen - je večer v blíku svých televizí .

KEN KEN KEN LAM KEN LAM KEN LAM LAM YVE

Jo mít tak zelený mandury a vědět, že za dva roky se vrátíme domů je to je pohoda. No fakt. Leďa, žeby byla válka, ale ta nebude, dyť jsme silní, a kdyby !

Jakej je to osů pocit zabít člověka ? Taďa - nepřítelo ? Já totiž bych na Hano- še ani neřáhl. Dyť je to člověk. Krevna jako já.

Jo, to tý z druhý strany, je - to je něco jinýho. Voni je nažemou na pár let na vojau a udělej z něj zvířata. No fakt, dyť nám to říkal politruk.

No a do zvířat se snadě sní střílet, ne ?

žije jen v noci, zmirá za rozbřesku,
upadá v spánek, jež nutný je k obrodě,
večer se probouzí, duší plnou stesku,
aby zas ráno smil o svojí svobodě

toulá se po hvězdách, jenž na cestu mu svítí,
hlavu svou pokládá na nadra svém milenkém,
a nohama na zemi, rukou ti oblek chytí,
by položil ho k nohám nejkrásnější z dam

miluje mladíky - pak oko se mu leskne
je milencem pánů, a jejich chytčen smoubí se i hnus
ve světle měsíce naslouchá melodii teskné,
již pro něj hraje za styxem orfeus

to jen je zvrhlík jenž zatracen byl všemi,
jenž pije jen bahno z rozvodněných struh,
když létá v povětří, on připoután je k zemi,
ten prokletý bázník, jemuž žehnal sám bůh

jiří nadšenec
pokusy

Vzpomínka

Od nejprostšího ze tvých rybníků
ať se kroužkům tvé oční mýčky
utěle tvůj obraz z obrazem
vychází z líce
mráce mého . . .

Leč tep, jež s nimi sem tam kvapí,
vyvrzel všechno teplo.

Barbarmájci

/ Druhá /

XI

A znovu Fjotri ... On, v poslední době pomatělý,
protože dlouho bez zpráv ... ale dnes
veselý přispěchal a šel si list od tety
z Milana vyzvednout, teď z Paříže,
kde bojoval proti Japoncům.
List začal: "Totéž, pár slov o nás.
Zdraví u nás není ... Žije dobře ! ... Zdraví
dostaneš, když budeš ...
Za dva dny ho máš ... Mě zuby v pořádku?"

- - - - -

Věra kriticky koukala na telefonní číslo,
ale Fjotri avšak nepočkal,
že by se ještě před odchodem Fil ...

Barbarmájci / 1997 /

Na postupu

Básník nemůže odložit nic, ani jeho smrt.
 A přece z jeho nebezpečného bytí
 zůstává zde vždycky ještě jaksi navíc
 několik jeho značek. A v nich
 věru ne dokonalost, i kdyby jí byl ráj,
 nýbrž pravdivost, i kdyby jí mělo být podle . . .

Jsem člověk, by to bylo by i
 člověk i zvíře,
 jakoby jakých věcí nebyl
 bylo jen společník
 v jehož nebylosti a v bezvědomí
 a v němž všechno svět.

Stal jsem se člověkem
 ať už je jakýkoli,
 a všechno se odhalilo
 ke mně takovýmto tím spolek.

Přesl jsem všechny lidi
 své domov.
 Přesl jsem tyhle lidi.
 Přesl jsem i všechny lidi a.
 Jak by si nebylo toho,
 jsem sám.

Byl jsem i jakýkoli,
 byl jsem i jakýkoli.

Acť, ty nebyl jsi
 na světě
 takovými lidmi v samém
 na světě postavi:

Je to taková lidská
 byl z toho jakýkoli.
 Všechno bylo v přirozené
 na světě stolu
 jako v něm: po bitvě
 na světě stolu.

Jsem jsem byl jakýkoli,
 kdo z nás byl si tyhle a s P. X. Holan.
 Jsem všichni do toho světa,
 když jsem si byl jakýkoli.
 Jakoby jakých věcí nebyl
 po hořkých světech.

Byl jsem i jakýkoli
 jakýkoli svět.
 Byl jsem, aby jako v něm
 lidem do světa,
 ale nikdy se nebyl
 a světa i.

Prošly portem okolo náhle
konstantní mlhy.
Stálo se na sněhu po sněhu
ja ve svých živých,
které jsou ja to živé květy
a sněh tito po květech.

Vítězný řevai se sněhu rosta i
a to se poznala.
Byl mlha a mlha a velice mlha,
ja i si předvedl,
mlha se sněhu a sněhu vřel
sněhu sněhu.

Na sněhu jistě mi navodil
Pro mlhu mlhu.
Druhá jsou mlhu, to objevil
to mlhu svých vřel
a on, on mlhu i mlhu vřel
na sněhu vřel jsou.

Možná mlhu mlhu.
Mlhu mlhu mlhu mlhu i a mlhu.
V mlhu mlhu mlhu mlhu mlhu
mlhu mlhu i mlhu mlhu a mlhu
ja to mlhu mlhu mlhu mlhu.
A mlhu mlhu mlhu.

Sněh mlhu mlhu mlhu,
mlhu mlhu mlhu.
A do mlhu mlhu mlhu
mlhu mlhu i mlhu mlhu.

Mlhu, který mlhu mlhu i mlhu,
mlhu mlhu mlhu,
mlhu mlhu mlhu mlhu mlhu
a mlhu.

P O S U V N Ý H K A T N Í K I I .

B E N T A I S

.....

- Neukožená dušička -

Predtým som bol divý,
ale teraz ma ani nenápadne
kričať do lesa,
válať sa po lúke,
brúsiť ~~nož~~ iným nožom,
zhadzovať kolisky na koľaje,
pažravo sa vrhať na banány,
okusovať kôru stromov,
trhať modlitebné knižky,
uzatvárať manželstvá,
valcom prechádzať po chodcoch
a žrať oči králikov.

- Zamat podzemia -

Svetlo tvojej stopy nesmaže čas.
Keď zomrieš,
tvoje meno ma nebude lákať
do zatratenia.
Ľerný deň v júli mi pripomenie pesničku.

Keby som mohol,
zabudol by som.

- Mu odpustiš -

Zvnútra i zvonku
mi breše psiča
na bruchu i v bruchu.

Vyklovať mu oči,
vytrhnúť mu fúzy,
či v pysk mu dať ?

Ba nie ! Kdeže !
Kto by mi strážil ?
Kto by trhal nohavice
zlodejom ?

A tak ďalej trúbi -
a ty mu ostrou hranou
svojej vexlböty
nerozsekneš nufák.

- BONA !!! - /baik, Tuan/

Som tanečník
Som maliar
Som argument
Som flaša
Som sirup

- Tá moja gitara
už je veľmi stará -

Trojstrunná gitara oddychuje oprená
 o múr
 ktorý je natretý na bielo a zaujímavé
 je - aj ona.
 Je nabrýzganá ako deteký výkres.
 Na ňej sa mi dobre hrá -
 nepoznám akordy -
 vyludzuje úsmevy.

- Choď do zmlatle -

Chod do maštale a napoj kravu.
Napoj ich výdatne,
budú ti dávať voľa ulička.

Choď do druhej zašľale
a daj brať koncom.
Budú ti zväzať drevo na zimu.

Ak keď už tretiu nostať
a sú v nej kory,
podoš ich.
Buď ti zväčš drevo na zimu.

Keď sa takto postaráš o zver,
odfúkni si, zapáľ si cigáro.
Potom priprav cirkuláru
na 300 voltov. Ak ju nemáš,
tak pekné ručné napíľ laty
a drúky na plot.

adě ho už ochátraly.

- НОНІА СІЗУ -

Auto mi rozbili
ruku mi zlomili
peřka mi zabili
sliapky mi poďochli
bociany pomizli
okno zabeďnili
mřso ukradli
strome mi řtali
mařiatke otrřvili
klozet zapřlili
svetlo mi vzali
oři mi zalepili
uři mi zapchali
řsta umřčali
stoličku odhadili
preto stojim a renim slzy.

- Anjelik -

Zachnuté krídla
vo vrtnkej vode
vonk ide dole
už nemôže vzlietnuť
brodiť sa bude
po neznámych riečkach
zachranujúce opitých
pred pádom z mosta.

- Sen zrladielka -

Oči v tme bez zápaliek.
Svetlo noci prešťastnej.
Rub a líc malej mince.
Kľúče dva bez tretieho.
Pozrieš dierkou na svetlo.
Ťuchty sa ti oprú o nos.

Vrät sa do zaslúbennej zeme,
ved-tam si sa narodil.
*vápky začnú klopať znova.
*a križ sa pozri a usmej sa.
*klokaný smer tvojho pohľadu
dokáže byť aj krásny.

- h a n n é n é k u p y -

Medzera medzi plnými
bielymi kopcami.

Ovčiaccky pes - Dobré ráno
Však prídeš zajtra

Dolesové traktory a noviny na páse
mí obrátia mysl

Francuzák mi podáš
opravím vodovod

Konečne stíchla zvonica
pijatica odčyhuje v potoku.

- Voruška -

Oči moje vidia dobra -
 ááá - to Veruška prichádza.
 Koviem jej, že ju ľúbim,
 že bez nej nemožem spať.
 Kúpim jej kytičku -
 včera som bral.
 Dám jej bohomú pusu,
 ale až jak si umyjem zuby.
 Chytím ju za rúčku,
 ale prv si zoškrabem asfalt
 zo svojich.

- Onej noci -

Katova katoda notuje
Sekera šla do šrotu

Jazyky zlé hovoria
ná príst nová obet

Pán kresla ešte spí
 hviezdna obloha nič netuší

Ke padajúcemu tam svietia naposledy
V ruke schováva posledný tep srdca.

- Nové znaženie -

Každý den sa chce naučiť
niečo nové na husliach,
ale nedarí sa mu veľmi,
preto to skúša s bežkom.
Vyskúša tak dvanásť nástrojov,
a keď ten trinásty je ten pravý.
Chodíeva s ním na pivo a hrá .

STICHI O ŽIZNI

aneb

DEMONS OF SPEAKING MOUNTAIN

ŠIMON MIČKÁŘ

Pohlédneš-li do zrcadla a vidíš-li se zezadu, viz, že se nevidíš.
/Great Kingdom of Magical Truffle /

- Otevřete vrata nestrannosti zrána -

Kráčíš kukaní kuplířů a držíš úhloměr ? Pak nejsi houslista !
Pozor !!!

Ostrov národa Dadaistů postihla katastrofa: došly banány
a do nížin a údolí se vlilo zvětralé pivo.....

- Kdo? Tamburína!

-Přýč-

Ohřestí tiše pod domem,
prodirá se všedním dnem.
Noj, děvp - neodcházej,
teď teprve začne rej.
Aho na skále nechce spát
může si s myšima hrát

Přýč!
Objevíli dopis v láhvi
Přýč!
Přečetli i nápis tuží
Přýč!
Sousední moře se vaří
Bezohlední černoši
tepou své tam-tamy

Patos jako hádek letem,
do kanálu před bufetem,
vleze jak muž od ledu,
který myslí dopředu.
Aho se rychle stratí v davu,
nemusí už strácet hlavu -
neslyší tuhle věravu.

- Země_a_Pařezy -

Aehledej poklady
a pomůžeš je najít
jiným, pak najdeš
i ten svůj bez hledání.

- Neodyratné_podlidštění -

Pozor! Nesmíte dolů!
Adamita sleduje špehýrkou
skupinu diskutujících
konkubín, neboť převzal
spřísněný dozor nad
hořícími klokany.
Varhany klesly pod hladinu
a jedna z uvolněných kláves
po chvíli vyplula a zamířila
k ústí vodopádu.
Přýč s klínovým písmem,
ať žije Koniáš,
pijme na jeho garáže !

- Stopy v těstě -

nete.

Celý den
jsem hledal na nete,
Na neti
bylo jen nete.
/SIGEZI CUBOI/

"Někdeš-li působíš tělešná
rudost, a sou tě má to hnanovat
těleš, neboť je přece v tvé so-
ci tato činnost zanechal, a proto
si oni musí čín vykupovat."

More! More!

Byl v němě Franco Kafky. Jsem básník v jeho světě a jeho tušení a vlna začínají pro mne být denním chlebem. 17. října se udal v Praze jako jeden proces. Mimo Kafky nebyl do soudní síně vpuštěn nikdo. Možná, že bych se měl podívat, ale o půl šesté ráno se dveře uzavřely bytu začaly tlouct obušky. Lens se pak v prosluněném námlu o gizlaci muži a dva uniformovaní potom se zdviženými obušky tlačili do pokoje, kde jsem se probouzel. "A zout!" poručila Lens. Uniformovaní položili obušky na prah pokoje, rozšněrovali si boty a vešli. Lens rozavítla. Rozespale jsem se díval na civilisty, který mi ukazoval jakousi karikatu a jeho fotografii. Sedel jsem v posteli a uniformovaní se s kouty stydlivě dívali a započali obušky v naprávnou polozu. To mělo být probuzení, ale začínal jen další sen. Bartolomějská ulice vystupovala s bartolomějské noci do dne. Já sedel v místnosti se dvěma muži, kteří se živě zajímali o mou osobu, o mé názory a několik dalších věcí, o kterých jsem nechtěl mluvit. A přej mi zabýrají, mluvit šelkel v o tom, co jsem si vyprávěl. Hlavně se přovádlovali o tom, že je všechno tak zkorumpované, že jsem smlence, jestli se chce o něco lidského snažit.

"Stojně pane Rutka by se najímala, co by ste řekli manželce o tom co jsem si tu vyprávěl?" ptal se ten procedivě-
14.

"Jekli bych jí, že jáne si tu vyprávěli se dvěma pany a rozumeli jako si s pa mnohá věci měli mnohá názory a byli jedné duše a jedné řeči, akorát, že se tam měli vzájemně znáti vysoce divná věc, která v jednom okamžiku došlo udě-
lat to, že tu budou nejménou sedet dva policisté, pro které
tuhle nepřítelů máte. Viditelně se nic nezmění, a přitom
bude všechno jinak."

7. kapce jeen aži knihu Franza Kafky - Topis jedného
žáputu. Emanuel jeen ji čítal. Četla sa sama. Po polodni sa
kdesi vysokoconi začvilo. Keďal som vstupovať štartí mu
který ne ne krícal a prinášal rôzové vezerné papírky. Četli
prý netužia vypovídat o českej literatúre, tak pújde do ve-
jani na tak dievko, neč si to rozmyslí. Oni aži časa dost.
Českej literatúre ačim nečim o náčelik glic ačl na lavici
občalovavon, pretože četla byt také svetovou. Rozličnal

Jsem se rozhodl i odporovat a zároveň se uklidnit. Už jsem strávil vše. Teď mohu strávit pouze život. "Vládněte tomu a chcete vládnout i duši", řekl jsem panu, když bylo vše odvyto.

"No, to není pravda, to se mylíte" vyštěkl divoce a tro - chu neufale onen prohledivší muž se škle. Zasmál jsem ho.

V podzemním vězení nás svítili, prohledávali, zabavili knihu a zase křičeli. V cele jsem musel před křičícím civil - lánem přijít podlažku a slyšet, že zítřka tedy vypovídám. Deníkový jech, který byl zadržen pro rvačku a už měl za to - též odseděno, četl a půl roku mi s desk rozhodnutých civilem po zemi tajně užíval postel a nakonec mi vzal nohy a ruky a udělal to za mně. Cítil, který se parval s nějakým teplem na válečnicku pro peníze, se pomalu díval. Osloněný zrak se zasněžením usmíval prázdné oči.

Itál Salve Salvatore nechtěl, tak jako nechtěl, proč to ne hranicích vyběhli s jeho Mercedesu a dali na cestu ani do cely a nedovolili mu se spojit s velvyslanectvím. Pak už byl klid, ušel světlo trikrát denně šlo, strážlivě nade a vědomí, že jde o život. Za dveřmi jsem slyšel Jirího Hie - stiera křít se o focy v obžance. Latín Pavel Konec v ne - jaké policejní místnosti psal básničku o Havličku Berovském. Marta Kubíčková v jiné psala svetr a mnoho dalších bylo po - stěno a bylo chytáno. Ludvík Vaculík slíbil, že na proces přijde nepůjde, snad až na svůj vlastní, k čemuž jsem měl přispět svou výpovědí. Obžalovaný Václav Kavel vycházel se soudní síne informovat svět, obžalovaný bratr básníka Ernsta, Otto Ernest, mluvil o lítosti, Jirí Lederer se nechtěl vinou a vlaste Černostová začala křičet a plácala po ruce muže, který jí chtěl zatknout na ulici. Muž šel tedy dál pátrat po Pavlovi Landovském, který se jak štváné zvíře šaržoval po frase, protože mu soudili nejlepšího kamaráda a kdyby se šel podívat, bylo by to chápáno jako výtržnost. Nakonec škrty her - ce nešli, vyštěkli ho jako jasevce a nory a on se vyřítil jako ranený zedník a nepochopil, že jsou to zátěže zákona. Provinil se škrty, chvil se tlápu až ve vězení. By ostat - ní, kteří jsme se od počátku tvářili jako viníci jsme zatím na svobodu. Je celý privadli mladého krásného občana, který s dalšími dvěma kopali starou paní do oblíbené, aby jim dala své dispozy. Když jsme mu to s Janem Kulem, kterého si při - vadli do cely druhý den, vyčetli, rozklepal se strachem a už se neuklidnil. Já zatím slyšel písničku. Měl jsem sebou py - tlík kafe a na ústředním topení jsem si ho na hořících zá - chodových papírech v ohněm uvaril. Krásnou cikáncevi jsem napít našli.

Ve středu jsem ode šel z cely poslední a den pokračoval. Zavádli mě k nejvyššímu pánovi, který zase křičel, že jsem proti socialismu a budování a že vypovídám o české literatuře je moje občanská povinnost. Četl jsem mluvit o Kafkovi. Pak mi vyhrdoval, že paragraf ve vězení se pro nás v každém případě najde. Pak si z rozčilenosti hodil zapalovač do kávy a ukázal mi českou knihu, která do obědu nepůjde. Snad by - bych neposlal nějaké prohlášení. Takže s Frantou Kafkou mu už byla těžká. Pak mi řekl výsledky Procepu šel jsem. Sbíral

jsem to 30 hodin a jsem se teprve před několika hodinami, kde ve věznicích, dovedla, co se mnou je. Svět se radoval s ví - řenství nad teroristy v Sovětsku.

Deset i t jsem myslel, že jsem zpěvák a básník a že mě mají lidé rádi, i když s přijívacími láty čím dál tím víc ledali místo, kde hrají. Pak jsem začal být trochu stihán pro nedovolenou živnost. Mnoho tisíc lidí, kterým jsem přebíhal

radost, napsalo ministroví kultury, aby se mě zastal. Odpověď přišla yčera, v podobě dalšího trestního stíhání, tentokrát za přilivnictví. Tedy jsem odsouzen. Budu mít Proces. Myslel jsem, že jsem básník, ale podle toho, co mi napsali proti mně mnoho let amutného života bez ženy bez přátel v prostoru oběšeného osmatisíc drátů a klidného osamělého muži. Mám, že mi jen tak nasnadují, že cizine by se mi mohla stát bezpečný domov, neboť domov se mi stal nebezpečnou cizinou.

Ano, žiji v městě Franze Kafky. Jsem domouzen, tzn. že jsem se narodil a uvedomil si to. Řádko se mi, že jsem mírný člověk, zpěvák, který ochutnává poklady lidové kultury, a zatím už jednou po hodině a po druhé po hodině, jsem si odešel ze vjtrnosti, která jsem se nedopustil. A přijíždějí sedět za daleko víc věcí, k čemu jsem se nedopustil. Řekl jsem, že je to moje vina a že je to škoda. Ano. Už sloučinecký sen být básníkem, a nemohu už dále utáhnout, že se za to platí životem. Vstupuje do gheta Charty 77, protože nevidím jinou cestu protože přispívám svou vinu, neboť jsem pochopil, že jsem člověk. Z toho jsem obviněn a z toho se budu zodpovídat ve svém Procesu.

21. října 1977

Kdo je terorista?

fejeton ke svátku Mikuláši
#####

Kdyby neměl Petr Uhl malého Pavlíčka a už tři měsíce ve dne v noci před dveřmi svého bytu uniformovaného policisty, tak bych se nestal nadělem. Na Západě se rozlehlo svinštivo terorismu a naše policie postavila před byt usmaveného Uhla ostrahu. Ze práce a z práce za ním chodí civilisté a na sloučené cestě ze ním jedí v autě. A to všechno proto, že bere vážně Marxovy revoluční názory. Ale to je snad u nás málo, ne? I když pravda, už za to pár let seděl. Chtěl bych se ho někdy zeptat, jak se mále stá, že když revoluce zaměřuje především rád, tak nedokáže ukáždít jeho mrtevle. A proč vypuká až teď, když už je minulý rád tak slabý, že by mu možná stačilo jen roznést domluvit. Jistě mi poctivě odpoví a každý si na závěr ponechá svůj vlastní názor a zůstane nažle přáteli. Mění názory, pečlivě cití silu argumentů a pokládání tolerance. Nedovedu si představit, že by tento avobohynský člověk si mohl natolik nevážit života druhého a neváhal zavraždit nebo vydírat kvůli prozření nějaké své myšlenky.

Ale k terorismu. Je to moderní nemoc upravená na romantických kamínkách, kde se věří, že prokazovat svou vůli se má jakýmkoliv způsobem a že to není darebáctví. Jarkel blázní mi škodí do cesty, položí mi pistoli na břicho a řekne, že jestliže mu někdo řekne, že je to jeho práchy nebo neví, co, tak se mě zastřelí. A já se modlím, aby tenten měl tolik odpovědnosti a byl by to práchy, protože já za nic nem

Terorista je zbabělý příživník na nevinnosti a bezbrannosti. Ať jsou to cestující v letadle nebo autobuse, návštěvníci obchodního domu nebo obyčejní chodci. Jsou přepačnuti eventuelně zabiti a odpovědnost se hájí na o d p o v ě d ě n ě lidí. Ke vzniku terorismu je potřeba bezbranný rukojmí, někdo kdo ze něj cítí odpovědnost a necítí schopný vstoupit. Ke této myšlence mě provedli v Bartolomejské ulici, když se mě ptali, jestli mám děti. Mám syna a chodí do první třídy. A tak jsem musel poslouchat výčitky, že mu zničil život, že se nedostane do školy ani ke slušnému povolání. Je o tom rozhodnutí? Pro ang. Dítě postojím a svůj náhory. Jenže syn chodí do první třídy v Paříži! Tak se o tom přestalo mluvit. Zkusil jsem každý otec má to "šleš" a je známo, kam se vždy nakloní, když je m ě k j ě m na jednu stranu posazen odu svého dítěte a na druhou tvoje svědomí.

Terorista je příživník na nášim, na čem nám záleží. A tak se může stát rukojmím i tvůj zájem, tvé vzdělání, tvé zaměstnání a tvá volnost hybat. To všechno jde zajmout a vydírat na tom.

7. prosince chodilo po staré Francii mnoho Mikulášů, čertů a andělů. I my jsme vystartovali. Pavel Jachout byl Mikuláš, Pavel Lencovský čert a já šel se andělem. Jachout, jako dochvilný a odpovědný člověk proměnil obléčení hosty-mu svou duší a začal všem říkat synu. Já držel v ruce paví pero a písal na dřevěnou flátničku nebeské melodie a Lencovský čarostil řetězem a hudroval: "Kde jsou ty děti?"

Na Prosck jsme došli zeimy. Chvilí jsme bloudili mezi obilnými panely, mezi obyčejnými, jejich život se skládá z toho, že rano vstane sežere všechny byvatelé a večer je zase na tom samém místě vyleje. Obyčejný bez divadel, kostelů, kaváren, ulic, výhon, románek, bez lidských zraků, kdy by mohlo dítě drobněle a přirozeně sledovat lidský život, jeho fungování a pýchu, jeho neopakovatelnost. Vše je typizováno a zjednotěno. Mnohobí život, kde se může stát, že život jednotlivce je přehlédnut a objeví se na pouhý díl, na pracovní sílu, na jednou penzičku na téže noci. Tak by to mohlo mohlo fungovat navěky, nežijí děti, které se rodí, které rostou, za které cítí odpovědnost a u kterých tolik záleží na tom, kde vyrostou. Jan jsme vystoupili z auta, shledlo se s jím kolem nás se posmírného rva nejmenší tři sta. /nepranání. / "Hele, se andělovi kákejí dítka." "Vole, anděl je nejlepší, je to správný název." Zhlédli jsem se přes hlavy dětí po té pustotě. Co tedy celý den děláte? Jak to, že takto jednoho okamžiku se jich může nakupit kolem nás takové množství? Pros je tu věkoví průměr deset. Za deset let to bude dvacet. Mysleli sociologové na to, co se stane, dřív než dal investor peníze na stavbu? Poučili jsme se z historie velkých amerických měst a vzniku mladistvých gangů na jejich periferiích? Stejně sem byli ubytováni a cítí odpovědnost k dětem. Pro děti je to už d o m o v. Radou cítit se tento domov odpovědnost otců? Kde je to nastří? Dětem mě Jan tykáje se papírové králové a nadšeně jsou, když tak důstojně krocíme k jedné z mnoha panelů, kde v sešlém patře bydlí malá Monika Ledererová. Tatínek je už třetí raz se její život ve vězení. Tentokrát se to, že c ě t ě l nepast královu.

Zastavilo nás několik tatínků a maminek, že mají děti a že mají stovku když se u nich zastavíme. Místě aby si nalepili fouky, raději zaplatí stovku. Šli jsme posadu do

V pátek 6. ledna 1978 filosof Ladislav Hejdlánek utrátil botu. Stalo se to na dvoře. Byl vytážen ze zaměstnání talen za rukáv, montárek po zemi, kopán, a tak ztratil botu, kterou už nenahradil. Státní bezpečnost ho táhla na výslech. Byla jedna novinářka. Kdyby někde filosofoval, co se dalo dále, osm novin, tak natečil příběh, o kterém by se diváci jistě dočetli, že patří do doby trochu jiného socialismu. Na římu by se objevil i policijní kameraman, který natáčel dohled a směrnou ruku člověka - polívěj, živě, jak vypadá mluvčí Charty 77! Úporné, víd!

Tentýž den, rok předtím, byli natáčeni jiní lidé. Ti spisovatelé a kresci. Vezli svou petici do vlády, ale než došli, byli dovezeni do úřadoven ministerstva vnitra a petice jim byla odebrána. Proto se asi vláda nedovvělela, že jí občané vezli nej ke psaní, a t k nedošlo k žádnému dialogu. Zato začala nová kapitola dialogu občanů s policií. Ze společnosti se oddělila dvě tělesa značné váhy a začala, těsně k sobě přiskluta, kroužit kolem sebe. Těleso Státní BEZPEČNOSTI a Charty 77. Možná je to ono biologické oddělení noci ode dne, aby už dále nebyla tma nad propastí. Možná je to ono biblické utkání ducha a hmoty. Nevím. Ale faulujese v něm! K prvnímu výročí zabavení textu Charty 77 vezeného vládě byl policií zlomán její mluvčí Dr. Hejdlánek. Především mluvčí, profesor Patočka, šel z výslechu do nemocnice, kde zemřel. Tehdy i spisovatel Pavel Kohout utrátil pár kopanců. Podivné argumenty pro dialog. Ale kopnout do mluvčího ve výroční den Charty 77 je více než symbolické. Charta také žádala svobodu od strachu. Snad k tomu teď dojde samo od sebe, protože se zdá, že brzy se už nebudeme mít o co bát, že bude straceno vše. Že pojedeme tou podivnou mezí, za kterou se dá jen získávat. Ale stejně. Kopat do filosofa ve dvacátém století - vlastně proč ne? Už se to dělo. Nevím kde pořád berou dojem, že zrovna tohle století by mělo být nějak lidsky posvátné. Snad se má to zdát proto, že v něm lidé strašně trpěli. Ušli se dvě nejdrsnější války. Epikletos tvrdil, že vše, co lidé dělají, dělají proto, že to považují za dobré. Každý však vidí dobro v něčem jiném, a to je celá tragédie. Ale přece jen. V lidském světě platí jakási dohoda alespoň vkusu, že kopat do filosofa není dobré. Ale jak vidět, jsou lidé, kteří to za dobré považují. Jinak by to nedělali. Je to dobře mocnějšího. Kdo považuje moc za dobro, musí mít dojem, že vždy, když moc sílu předvede, děje se dobro. Proto moci s nelibostí nesou na tomto světě přítomnost násilného polívína, který mluví o krátkosti života, o vesmíru, času, relativitě věcí, o početilosti a moudrosti, o mar-

nosti a smyslu krásy, o iluzi moci, o pomíjivosti síly a nutnosti zastat se slabých a bezbranných. Kterí mluví o tom, že hodnota není ve věcech, ale v ž. člověka. Takovému podivínovi říkáme filosof. Jde životem na vlastní pěst a nastavuje zrcadlo. Říká, že skutečný zápas se odehrává v srdci a skutečná moc je ve vidění. Vynalel pravdu, to podivné slovo, které znamená hledat a tvořit takový svět, ve kterém by byl život marný. A zde se cítí vyznavač síly odzbrojen, protože se na světě objevilo cosi, co nejde ani přikryt, ani se toho zmocnit. Filosof odhaluje pravdu, ale ta když je jednou vyslovena, není už odvoitelná ani skrze filosofa. Stává se skutečností, prochází neporušena stáletími a režimy a to je ke vzteku. Filosofa jde napojit jeдем, přibít na kříž, upálit na hranici nebemaknout, ale pravda se už dávno rozeběhla, rozvětila se, setkala se skutečností a spojila se v ní v jeden celek.

Dialogy s policií jsou dlouhé, podrobné, mysticky obsáhlé, nelogické a plné nebezpečných úskalí, děsivé i humorné, ale hlavně nucené a bezvýhodné. Nikdo, kdo vejde nebo je přinesen či přivlečen, neví, jestli tento den nebo rok dojde dom. Nikdo z nás si není jist, když zazvoní zvonek u dveří, jestli je to poštačka, kamarád nebo policie. Vstoupili nám do života a my jsme vstoupili do života jin. Vzájemně o sobě píšeme. Naše psaní má literární úroveň a touhu osvobodit člověka od strachu, stresu a nepravdy; Policie k psaní nemá literární ambice, je to představení vězení, nahánění strach, uvádí nás do stresu a nepravdivého vnímání skutečnosti. My se bráníme. Žijeme a snažíme se na něj dívat a podávat svědectví. Vidím, že nové historické doby, kdy filosofie byla tak srostlá se životem, že vyznavače síly a moci doháněla k šílenství, nepominuli. Sebevzdělávání je spojeno s nebezpečím, jít si svou cestou, je spojeno s nebezpečím, a žádost o dodržování platných zákonů je spojeno s nebezpečím. Musíme za to platit omezením, sebezapřením, utrpením i odvahou. Ano. Věci samy o sobě nemají hodnotu, jsou zhodnocovány velikostí obětí, jaké je za ně člověk ochoten dát. Žijeme zase ve velké době. Začínáme být ochotní za knihy, názory, postoje, pravdy, krásu a vzdělání dávat i život. Žítí se nám přestává slévat s jeho formou, ale spojujeme ho s jeho obsahem a smyslem. Přestáváme filosofovat a tvořit pro úspěch a odměnu, ale proto, aby byl život méne marný, zase mezi námi žijí filosofové, kteří jsou ochotní pro svou svobodu vidění drzet kopanec nebo víc. Nedávno se mluvilo o tom, že Charta 77 má svou morální hodnotu proto, že je vykoupená ochotou už jednoho tisíce lidí trpět a vystavit se nebezpečí. Má svým obsahem mezinárodní a všelidské poslání i smysl, a proto by nemusela od dobrých lidí světa, p o u z e přijímat uznání a sympatie, ale sama by mohla uznání vyslovit a udělit. I to je určitá forma dialogu. Kdysi dávno ztratila anglická královna na plase poavazek a trapas byl vyřešen tím, že v Anglii od té doby dávají "poavazkový pásek rád". Je to rád královské a přitom velice lidský. Proč by Charta nemohla udělovat rád ztracené boty? Botu ztratil filosof tažený policií po dveři. To už samo v sobě obsahuje komu a za co by se děval.

V p ě l i s l o v a

Prsa to všechno
 Co dříve se srtí
 To obléká se do šatů
 To do ruky
 Zůstane včelím příchodem čes
 Tě mšička stárání artých

Ještě předvedení byl mužem r letem
 Mohl sáhnout strasy jist rybn pískat
 V p ě l i s l o v a
 Kapsadl se tak ušle
 Že roven dnes je kapradí a ušle

Když otac - povídá -
 A kvidá ptáky
 Neban téžne kliš pterodaktyla

D i v a d l o

Očedívá si posorně klediac do očí
 Vlk, ovce a jí
 Kdo první se pohné - posvedne selesnou oporu

S p i s o v n e l a t v í

Nei jsem přilil snaven práci nad tisíci liter
 Když moci tržka a banky vystaví mosty nadpropadné
 Temto loptí onavy

B e l l i n i p i e t ě

„Co je ti, mé dítě?“ - říká ostará, utrápená žena
Bráici vychladlou utrvalou právě sundanou z kríže
„Jsi tak divně bledý,
Jakoby sis dnes nešel do školy svou
Nebo jste se zas poprali s tím učeníkem Jidašem
Však já už si na jeho metku dojdů!“

Pro unavenou, utrápenou ženu
Představa hádky s Jidašovou matkou
Není lehká
Zvlášť po celodenním prání
Krvavého roucha
A Veroničina šátku

Jan, nesmělý přítel ukřižovaného
Odvrací zvlhlé oči v pusté strany světa
„Už není chlapcem, Matko, už je Bohem“
„Můj Bože - co to povídáš, chlapče?“
Rozesmála se skrz slzy (úsveta zraku výpary vydla a louhu)
Matka Boží

D i a l o g

Povídal mi člověk, který pije vodku,
Že nohy má dost dobré a na stáří také nenáříká;
Že ta i vaří v Bona, což znamená v Něco po sarti;
Že ovšem,
Že dal si stranou
Na Černou Modinu.

Odpověděl jsem člověku, popíjící vodku,
Že jsou-li ruky dobré, tak to týká k podniku,
Že je to věc normální, když stromy rostou nakřivo,
A ptácci - kráčející ve sněhu - nachlazení si pačátky.

Pač

Jane si padli

Kolem zrku

/

S velkým plédem

(přel. J. M.)

Spomienka na ZOOM CLUB

Kotník mám presilený .

Ale počúvam " You opening doors " - spieva Burke Shelley .

Budgie som počul vo sne už v baso v cele č. 5 .

Predtým v cele č. 7 , v cele č. 27 ,

potom v cele č. 8 , v cele č. 125 . Aj na cele s číslom 93 a 57 .

Potom nás eskortovali na západ , a keď sme prechádzali rodným krajom , zas a zas sa mi miha la pred očami silueta priateľa Burkeho . Bol tam i Tony a bicie , za ktorými sedel Pete .

Za zamrežovaným sklom túlavého autobusu som videl farby, mastá , osady , po - lia , stromy , zelenú farbu zvlášť som si všimol , lebo jej bolo najviac zo všetkých farieb. Videl som večerné svetlá a pozapínané lampy v miestnostiach kde ľudia akiste práve večerali , hŕfy ľudí v pohybe za záclonkou . Každý z nich sa tak náhlil . Kde ? Za nákupom ? Zastavte sa ženy a muži a chvťte sa za hlavu . Veď ste vonku , na slo bude , neponáhľajte ... času máte .

No len nadýchni sa čerstvého vzduchu , dievča s dlhými vlasmi . Pozri na slnko ako zapadá . POSTOJ a pozri hore - oblaka ako oči človeka , čo sedí pri mne so spútanými rukami . Už ťa neuvidím ?

Ba zdalo sa mi , že i potom , keď som sa ocitol za dvojitou ocelovou bránou , a razom sa mi vrylo všetko okolo mňa do pamäti , NAVŽDY - usmievané oči vážne v vlnách obrovských dielní - neprestajný šum lisov , fréz a sústruhov , boha , BOHA bolo ich ohromne veľa - 12 v jednom okne , BOHA - vidím 700 väzňov odra - zu , stačí sa len raz otočiť okolo , i vtedy sa mi zdalo , že počujem .

Že počujem Teba - Burke , Tony , Pete - že Vás jasne vidím na veľkých doskách hrať ZOOM CLUB . Akoby sa zvuky miešali obrovskou varechou .

Teraz viem , už celkom iste , že ja sám som bol v tom kotli a va recha se sem tam o mňa otrela , vzápätí ma nabrala , ponoril som sa - už som opäť tam , keď sa ta k dobre cítim - tu ja , tam zvuk stroja , vedľapofajčieva zvuk jarnej bystriny , trochu opodiaľ spí zvuk gitary Bourgeho , ajhľa - už sa zobúda , zvuk gitary sa ocitol vo vareche a stúpa hore A JA S NIM , lebo medzitým aj mňa stihla varecha nabrať . Zvuky a ja už sme tak hore , že vidíme vrchný okraj kotla a na moment sme zahliadli svet naokolo .

Prečo som v jednom kotli so zvukmi ? ZVUKY A JA .

I VTEDY som mal ten pocit s kotlom a zvukmi , a keď som neskôr usinal v cele číslo 30 , myslel som na svet vonku . BEZ DRÔTOV A MREŽÍ , keby to bolo - bez tých ostnatých drôtov . Veď som tu - v na júbohejšej izbe akú som kedý videl - aha tam priateľ spí s tvárou celkom pri záchodovaj mise , hádam sa nosom jej dotýka . Na zemi je chladno a vonku je december , hneď vedľa mňa je mláka vody , čo nestihla vsiaknuť do matraca . Obrátim sa na bok .

Keď som sa schúlil pod dekou na ložku , myslím , že som zaspal . A akýsi čierny lesklý disk s kruhom v strede sa neustále točil a točil . Počul som Budgie , áno , ZOOM CLUB bol na tom kruhu a už len akási neurčitá farba sa na ňom rozliala .

BLACK VELVET STALLION - počujem ANNE NEGGET / B u d g i e / .

Spomienka na ZOOM CLUB

-----B ! N ! T i t z e

(J.Š.)

A potřeba doty
prý sama si diktovala
mluvila rukama
a
(pokud zrovna nezvratela)
zadavala.

Prý včera ji přejel autobus
v časných hodinách ranních...
Tisková agentury
hlavami (ne sala n batona)
tíže pokývaly.

Z e j n a

Ze jména
vědecky ne fítrů
byvalých dveří
Ze jména
těžká klenba
valaného stropu
Ze jména
ze jména božího
polévka
(nech se počítá bylo ulovo)

...

Ze jména smutek
bore jména

JACK KEROUAC

STRIPTÍZ V SEATTLE

Přisnul jsem se akorát dnes, takže jsem spatřil i první tanečnici.

Hole, ta k jím se podeřilo spláhnit His Merridayovou, holku z druhé strany zá-
livu, ta by ale neměla tančovat v ta kověnklo pešniku, když ukládá prsy /která-
žto jsou dokonalá/, nikoho to nebaví, protože neví správně zaškon - na to je
moc coudná - obacenstvo v tom tnavém hledišti si žádá necudnou holku, všechno
vzhledu nohama. A ta necudná holka je už v zákulisí a připravuje se před arádou
vzhledu nohama na výstup.

Opona padá, kšie odtančila, arádu si vína v tom ztemnělém hledišti, a naje-
nou se na rozasféném jevišti objeví dva kla uni.

Představení už třetí.

Ale má kšebouk, dlouhé kšandy, taká se ně, strašná zaská, je na něm vidět, že
je na holky, pořád si potlaškává, kus starýho seattleského proudníka - jeho par-
ták Slim je typ kučeravýho pornografického kozuma ze sviaských pohlednic, co to
vždycky volá do holky.

ABE Má jsi se flákal?

SLIM Počíta i jsem prachy.

ABE Co tím chceš říct - prachy?

SLIM Na hřbitově jsem byl.

ABE Co jsi tam dělal?

SLIM Pochoval tam tvrdýho.

A takové fery - odbývají si te tu suveréně přede všemi, výstupy jsou neměročné,
je to neměročné divadlo - Ale každý se věřá do jejích troblů - po jevišti jde hol-
ka - Abo zatím ohlastá z fláčky a chce na Slimovi, aby ji derazil - každý, harci
i diváci, vši oči na té holce, jak se produkuje - Jojí pronáda je umělecká
dila - A její repliky budou mít šávu -

Uvedou ji : Španělská tanečnice, Španělka Lolita. Dlouhé černé vlasy a černé
oči a víření kšandů a začne se svlékat a každý kus oděvu vyhazuje s výkřikem
"Olé" a s pohozením hlavy, v níž zasvití zuby, každý se jí vpíjí do smetanových
ramen a nohou, až zavíří kšandami a sjede prsty pozadu k přece a naječnou oš-
hodí sukni, pod ní je parádni pás coudnosti, pošíť penízky a flitry, ona válí fi-
gury, tančeje a dupe a zametá podlahu vlasy, jako deka, až varhanířšlín/, který
skočil na parket, kvůli své otřesné solo Sivokého Billa - tluče do rytma rukama
nohama, je to džoz ! A jaký ! - A ta Lolita si jde ohlídnout národ a skončí u po-
stranního vykrytí tím, že předvede podprasek, ale nesundá ji a smíří po španělsku
vlevo - a zatím se má nejvíc líbila - přepíjí jí potmě na zřeví.

Znovu se rozsvítí světle a už je tu zase Abo a Slim.

"A co že jste dělal na tom hřbitově?" říká soudce Slim, předsedá ze stolem, se
soudcovským kladivkem v ruce a soudí Aboho.

"Pochoval jsem tvrdýho".

"Víte přece, že je na to zákon."

"Ne v Seattle," povidá Abo a ukáže na Lolitu -

A Lolita řekne s roztonilým španělským přízvukem : "On byl tvrdý a já dělala
hrobařku," a řekne to, ne tak, a hočí přitom zadkem, že jsou z toho všichni ko-
toví a v hledišti je tma a všichni se chochotají, včetně mae a černýho bráchy, co
sedí za mnou a nadšeně pořvává.-

Vystoupí už starší tanečnick, černoch, že bude stepovat, ale je na to už moc
starý a džchavilný, a tak te ne a ne dokončit a hučba mu chce přiskočit /Slim u var-
han/, ale ten vaska černoch za mnou pokřikuje "Ojajoj", jako by chtěl říct "Tak
to už zabal". - Ale ten stepař odtančuje ještě jednu pajčavou promluvu a já se so-
dlím, aby mu to vyšlo, fandím mu, přišel akorát a Fricka na nový flek a musí se ně-
jak dopracovat úspěchu, tleskám nadšeně, když odchází -

Předvádějí tu volké lidské drama před svým vševědoucím zpustoňujícím zrakem - vzhledu
noha na -

Otevřte ještě oponu -

"A nyní," hlásí Eliš do mikrofonu, "vám představíme miláčku Bentila, rusovlasou Kitty O'Gradyovou," a už se usmí, Eliš skočí k varhanám, ona štěká, zelenočí, rudovlasá a produkuje se - /divotvorný maselary, kde jsem to byl ?/
Počíná složená O'Gradyová, jsou jí visící podvazky - Viděl jsem je a jednoho dne je uvidím v Baltimoru, jak se nahýbá z okna červeného ohnivého žinčáka, vedle květináčů, nacházkovaně, vlasy samé kudrlinky od studené trvalé - uvidím ji, viděl jsem ji a můžu na tváři, táta tak vedl defiláku Siegfeldových folií. "Kojata bývalá rovační tanečnice ?" ptá se W.C. Fields ostrákové servírky v třetválečné automatu - a ona se dívá na jeho nos a řekne : "Ty máš ale do sebe něco ohromného", - a zrovna ji vidím - otočí se, on jí koukne na zadek a povídá : "On vás je taky něco ohromného", zrovna ji vidím, v okně a růžiček, umlén a prach a staré karecké diplomy a vsadu na scéně, kterou postavil nakonec sám život - staré plakáty, pacifka, Schubert pod vrstvou prachu, básně a křbitovně, Gerce, - šurda se starý Filipínou v pasáži a portorikánský New York se za noci rozpadá - Ještě se sjeví v pól třetí odpoledne 20. července 1937 - uvidím póknu složená O'Gradyovou koletovat a joviště, bavit plakací hosty, krotkou jako kotě - vyslím si : "To je jasně Elišova host - to je jeho holka - nosí ji kytky do kouty, slaučí ji -"

Ona ne, pokouší se být respektová, ale najde jí to a odchází a ukazuje prsty /které vyvolávají výčlepy uznání/ a pak šbe a Eliš a ní v pinu světle nehranou divadélko.

Aho krasa soudece, stál. kladívko, bře ! Eliš zakřičel pro nezdravé chování. Přijede ho se složená O'Gradyovou.

"Co děláš nezdravého ?"

"V to najde, co děláš, on sám je nezdravý."

"Proč ?"

"Dělal mi, Eliš."

Eliš má na sobě koupací pláště, otočí se zády k publiku a rozsvětlí pláště - Aho vyvoluje oči a naklání se div nepřelutá přes soudecovský stůl -

"Jednotlivě nebo, to nemůže být pravda ! Viděl někde něco takového ? Kras, je to určitě celé vaše ? To není jenom nezdravé, to není spravedlivé !"
A tak šel, salvy smíchu, křída, ten reflektor, Eliš oblaňuje triumfálně :

"A nyní - naše rošťanda - Marina !"

Skočí k varhanám, kanální složená frása, potvora Marina už jde - divadlem proletí jako samčí sušivé vzrušení - Má Eliš košiči oči a smilný obličej - mamán kočka - háteví čarodějnice - bez košiče - pohybuje se viděně a roduvává do rytmu.

Marina mává

smilně

strhující holka

Sponutí se okamžitě na podlahu do pozice k souloží a začíná přiměřet nobi celým boky - Svíjí se v křídlech, obličej zmatčený, zuby vyceněné, vlasy jí padají, ramena se svíjejí a krotí - podpírání se o zem oběma rukama a koutě rovnou do tváře divákům do tmy, oči tam musí být pár křídél z kolaje - Výčlepy ! To také varhaný hrajou - takový pomalý, smilný - a čím si tam šbe hraješ - klau -

Co ta vyvádí oči - bílé svítí a jak dojde až k pravé noze, a předvádí tu potajmu prasečnický hochmotalismus a procentům, ukazují jí se kouška těla a říká : "Jo? No ?" - a odplave a zase se vrátí až jí pak ruka sjede k pasu a pomalounku si začne svíjet sukni trapistickým prsty, které se plouí jak věsný kůň, odhalí stohno, ještě vý, krunek slabin, krunek podbřiška, obrat, aby obnažila krunek salnice, vyplavuje jazyk - Máva z ní stělní každým porok - musím spolek jen na to, co jí Eliš asi dělá v koutě -

Ale to již jsem napitý, vypál jsem nos vlna, nám epici a celý to stěnně kladítko má víří kolem hlavy v jediném bláznivě a já si ještě natěp připomínka na hery /jak jsem tam stával na hlavě/ a že je to všechno vlněru neham a touha, obilova, bída, zrada i sláva namu, se všichni do koutu na židličkách v kladítku v tom hochmotalismu se stělní čarodějově, slasují a vyjí do rytmu kouty a holky - Neč jsou jím všechny ty spony a sádky, už masly! Má světlá vlných intenzit rozsvěcení se křeholiv a odhodoliv, růžová jako máže, růžová jako karefiát, mamán jak srdce, modrá jako bluk a zelená jako holky, černá jak mastila i čarodějní ?

